

ordning Riksdagen närmare föreskriiver uti det för Kontoret utfärdade Reglemente.

Om remiss till Höglofl. Stats-Utskottet af denna min motion, för att behandlas i sammanhang med den förväntade Kongl. Propositionen angående grundräntornas förvandling till penningar; anhålles vördsammast.

Stockholm den 27 Januari 1869.

C. A. Larsson

Riksdagsman från Östergöthland.

~~~~~

N:o 141.

Herr P. Blidberg: Om upphäfvande af Kongl. Förordningen den 13 September 1864, angående ränta vid försträckning på viss kort tid utan säkerhet i fast egendom, samt om utfärdande af ny förordning i samma ämne.

Under de sednare åren har en ganska allmän klagan försports öfver svårigheten att mot in-teckning i fast egendom kunna erhålla lån, till och med på kort tid, och en bidragande orsak hertill är utan tvifvel det förbud, som finnes i Kongl. Förordningen af den 13 September 1864, att taga eller låta förskrifva sig större ränta, än sex för hundra om året, då, såsom säkerhet för försträckning på viss tid, ej öfverstigande sex månader, erbjudes pant af i fast egendom in-tecknadt skuldebref. Sedan den tid, då denna förordning trädde i kraft, har räntefoten för försträckningar på kort tid ofta stigit vida högre än 6%. Deraf har blifvit en följd, att in-teckningar i fast egendom, synnerligast på mindre summor, blifvit uppsagda och måst af den in-tecknade fastighetens egare infrias, utan att det sedermera varit möjligt för honom att åter placera den in-lösta in-teckningen eller ens kunna begagna densamma såsom hypotek för lån på kort tid, emedan han icke fått förskrifva den högre ränta, som långifvare fordrat. Att detta förhållande utgör

en af orsakerna till det penningebetryck, hvaröfver egare af fastigheter länge klagat och ännu klaga, är påtagligt, och det synes mig, att en icke obetydlig lättnad i bekymren skulle jordegare beredas genom borttagande af förbudet mot pantsättning af i fast egendom intecknad skuldebref till säkerhet för förskrifning på kort tid och löpande med större ränta än sex procent. Om än långifvaren icke ville mot denna säkerhet försträcka hela det uti det intecknade skuldebrefvet förskrifna kapitalbeloppet, kunde likväl låntagaren för ett tillfälligt behof erhålla större eller mindre del deraf, och den intecknade fastigheten komme ändock icke att graveras af högre ränta, än som uti det intecknade skuldebrefvet blifvit förskrifven. Någon skada eller olägenhet kunde således icke här af uppkomma, hvarken för den intecknade fastighetens egare, eller för innehafvare af andra inteckningar deruti. På dessa skäl vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen må för sin del besluta,

att Kongl. Förordningen angående ränta vid försträckning på viss kort tid, utan säkerhet i fast egendom, af den 13 September 1864, skall upphävas och en ny förordning utfärdas, af följande lydelse:

Hvad uti 9 kap. 6 § Handels-balken är stadgadt om förbud att taga eller låta förskrifva sig större ränta än sex för hundra om året, ege ej tillämpning vid försträckning, som mot förskrifning lemnas på viss tid, ej öfverstigande sex månader; dock må inteckning i fast egendom till säkerhet för sådan förskrifning icke meddelas.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1869.

P. Blidberg.